

Sygn. akt II K 289/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniach 27 września 2013 roku, 29 października 2013 roku, 03 grudnia 2013 roku, 15 kwietnia 2014 roku, 27 maja 2014 roku, 10 lipca 2014 roku, 12 września 2014 roku, 13 stycznia 2015 roku, 12 lutego 2015 roku, 10 marca 2015 roku, 10 kwietnia 2015 roku, 11 czerwca 2015 roku sprawy karnej

1. E. B. (1)

ur. (...) w Ś.

córka H. i T. z domu C.

2. W. B. (1)

ur. (...) w Ś.

syna L. i R. z domu A.

oskarżonych o to, że:

I. w okresie od czerwca 2012 roku do 5 lutego 2013 roku w S. powiatu (...) wielokrotnie znieważyli W. S., A. S. (1) i A. S. (2) słowami powszechnie uznanymi za obelżywe;

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk

nadto, oskarżonego W. B. (1) o to, że:

II. w dniu 16 czerwca 2012 roku w miejscu jak w pkt I naruszył nietykalność A. S. (1) kopiąc ją w pośladki;

tj. o czyn z art. 217 § 1 kk

I. oskarżoną **E. B. (1)** uznaje za winną tego, że w dniu 16 czerwca 2012 roku w S., woj. (...), znieważała A. S. (1) i W. S. w ten sposób, że wyzywała je słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. popełnienia czynu z art. 216§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 216§1 kk wymierza jej **karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;**

II. oskarżoną **E. B. (1)** uznaje za winną tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 kk:

1/ w dniu 05 lutego 2013 roku w S., woj. (...), znieważała A. S. (2) w ten sposób, że wyzywała go słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. popełnienia czynu z art. 216§1 kk,

2/ w dniu 05 lutego 2013 roku w S., woj. (...), znieważała A. S. (1) w ten sposób, że wyzywała ją słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. popełnienia czynu z art. 216§1 kk,

i za to na podstawie art. 216§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierza oskarżonej **karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;**

III. oskarżonego **W. B. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 16 czerwca 2012 roku w S., woj. (...), znieważał A. S. (1) i W. S. w ten sposób, że wyzywał je słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. popełnienia czynu z art. 216§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 216§1 kk wymierza mu **karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;**

IV. oskarżonego **W. B. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 16 czerwca 2012 roku w S., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną A. S. (1) w ten sposób, że kopnął pokrzywdzoną tj. popełnienia czynu z art. 217§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 217§1 kk wymierza mu **karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;**

V. na podstawie art. 91§2 kk orzeczone oskarżonej **E. B. (1)** kary grzywny łączy i wymierza **karę łączną grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;**

VI. na podstawie 85 kk i art. 86§1 i 2 kk orzeczone oskarżonemu **W. B. (1)** kary grzywny łączy i wymierza **karę łączną grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;**

VII. zasądza od oskarżonych **E. B. (1) i W. B. (1)** solidarnie na rzecz:

1/ oskarżycielki prywatnej A. S. (1) kwotę 1380 zł (tysiąc trzysta osiemdziesiąt złotych),

2/ oskarżycielki prywatnej W. S. kwotę 1380 zł (tysiąc trzysta osiemdziesiąt złotych),

3/ oskarżycielka prywatnego A. S. (2) kwotę 1380 zł (tysiąc trzysta osiemdziesiąt złotych),

tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżycieli prywatnych kosztów zastępstwa procesowego;

VIII. zasądza od oskarżonych **E. B. (1) i W. B. (1)** na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 kosztów sądowych oraz wymierza im opłaty w kwotach: **E. B. (1)** 100 zł (stu złotych), **W. B. (1)** 80 zł (osiemdziesięciu złotych).

Sygn. akt II K 289/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżeni E. B. (1) i W. B. (1) wraz z dziećmi oraz oskarżyciele prywatni W. S., A. S. (2) z córką A. S. (1) i A. S. (3) zamieszkują w tym samym budynku w S. przy ulicy (...). Oskarżeni zajmują lokal nr (...), natomiast oskarżyciele prywatni lokal nr (...), znajdujący się piętro wyżej. Pomiędzy stronami od około wielu lat istnieje konflikt na tle wspólnego zamieszkiwania w tym samym budynku, sprzedaży mieszkania, a także na tle zwykłych sytuacji codziennych (np. zamykania drzwi na korytarzu). Wielokrotnie oskarżeni zachowywali się arogancko i wyzywająco wobec oskarżycieli prywatnych, zwracając się do nich lub mówiąc o nich, w sposób wulgarny czy obraźliwy.

Dowód: zeznania W. S. – k- 54v.-55

A. S. (1) – k- 55-55v.

A. S. (2) – k- 55v.-56v.

D. K. (1) – k- 71v.-72

A. M. – k- 72-73

P. M. – k- 73

E. S. – k- 73-73v.

H. H. – k- 80-80v.

częściowo zeznania M. B. (1) – k- 128-128v.

E. B. (2) – k- 128v.-129

M. B. (2) – k- 79v.-80

częściowo wyjaśnienia E. B. (1) – k- 246

W. B. (1) – k- 246v.-247

kserokopie postanowień PR w Ś. sygn. 2 Ds. 325/13, 2 Ds. 310/12, 2 Ds. 1545/12 – k- 260-264

akta Prokuratury Rejonowej w Świdnicy sygn. 2 Ds. 325/13, 2 Ds. 310/12, 2 Ds. 1545/12

akta KP S. (...), (...), (...), 81/13

W dniu 16.06.2012r. A. S. (1) wraz z D. K. (2) i A. K. zamierzali udać się samochodem A. S. (1) do kościoła. (...) stało na podwórku przed domem. A. S. (1) po wyjściu z budynku podeszła do samochodu i zauważyła, że jest on zastawiony z tyłu dużymi ceglami, które uniemożliwiały oskarżycielce prywatnej wyjazd. A. S. (1) zaczęła odkładać cegły na miejsce, w którym znajdowały się one do tej pory. W tym czasie na podwórku znajdowali się również oskarżeni. Gdy oskarżycielka prywatna odrzucała cegły podszedł do niej W. B. (1) i powiedział, używając słów wulgarnych w stosunku do niej, żeby je zostawiła, a następnie kopnął A. S. (1) w pośladki. W tym czasie na podwórko wyszedł jej kuzyn – D. K. (1). Oskarżony zwrócił się do niego pytając go w sposób wulgarny czy przyszedł bronić A. S. (1). Użył przy tym wobec nie słowa obraźliwego. D. K. (1) starał się uspokoić oskarżonego i stonować jego agresję. Doszło jednak do wymiany zdań pomiędzy nimi, a w konsekwencji do szarpaniny, do której przyłączyła się również E. B. (1). D. K. (1) bronił się przed atakiem ze strony oskarżonych. W tym czasie córka W. A., zadzwoniła do matki informując ją o zdarzeniu na podwórku. W. S. przyjechała do domu i zastała na podwórku szarpiących się oskarżonego i D. K. (1). Wówczas też oskarżony, a także jego żona, widząc W. S. znieważyli ją słowami obraźliwymi. W. B. (1) chciał też uderzyć D. K. (1) cegłą, ale D. K. (1) odepchnął go i cegła trafiła w szybę auta oskarżonych, rozbijając ją. D. K. (1) zaczął przemieszczać się w kierunku parku. Oskarżony udał się za nim wymachując rękami i krzycząc wulgarnie do niego. Obaj mężczyźni byli zakrwawieni. A. S. (1) udała się do domu A. M. i poprosiła, aby ta z mężem P. M. zeszła na dół, z uwagi na awanturę, którą wszczął oskarżony. A. i P. M. wyszli na podwórko, ale oskarżony z D. K. (1) byli już wówczas w parku. W tym też czasie przyjechali funkcjonariusze KP w S. wezwani na interwencję. Po wysłuchaniu przez Policjantów relacji sytuacja uspokoiła się, a uczestnicy zdarzenia i obserwatorzy rozeszli się.

Dowód: zeznania W. S. – k- 54v.-55

A. S. (1) – k- 55-55v.

A. S. (2) – k- 55v.-56v.

D. K. (1) – k- 71v.-72

A. M. – k- 72-73

P. M. – k- 73

E. S. – k- 73-73v.

R. F. – k- 245-245v.

częściowo zeznania M. B. (1) – k- 128-128v.

E. B. (2) – k- 128v.-129

M. B. (2) – k- 79v.-80

częściowo wyjaśnienia E. B. (1) – k- 246

W. B. (1) – k- 246v.-247

W dniu 05.02.2013r. rano A. S. (2) zszedł do piwnicy, aby podłożyć do pieca. Po chwili do piwnicy zeszła też E. B. (1), która widząc sąsiada odwróciła się i wyszła z piwnicy gasząc światło. A. S. (2) udał się w kierunku drzwi wejściowych, by zapalić światło. Gdy doszedł do włącznika światła okazało się, że drzwi od piwnicy zostały zamknięte. A. S. (2) próbował je otworzyć drzwi, ale bezskutecznie, bo E. B. (1) przytrzymała je z drugiej strony. Udało mu się je otworzyć przy użyciu większej siły, a wtedy oskarżona psiknęła mu w twarz nieustaloną substancją podrażniającą. A. S. (2) poczuł pieczenie oczu i zaczął słabo widzieć. Wówczas E. B. (1) zaczęła go szarpać i drapać po szyi, popychała go, rozdzierając mu koszulę. W czasie zdarzenia oskarżona wyzywała A. S. (2) słowami wulgarnymi, obelżywymi dla niego. A. S. (2) w tym czasie usiłował uwolnić się od oskarżonej, w końcu kopnął ją w nogę i popchnął. Oboje krzyczeli. Córki A. S. (2) usłyszały awanturę i zbiegły schodami na miejsce zdarzenia. Komentując ich przyjście E. B. (1) wyzywała A. S. (1) słowami wulgarnymi. A. S. (2) krzychał do córek, by zabrały oskarżoną. A. S. (1) udało się rozdzielić oskarżoną i ojca, poleciła też siostrze, by zadzwoniła po Policję, a następnie zaprowadziła ojca do domu. A. S. (2) miał czerwoną twarz i łzawiące oczy. Po zdarzeniu udał się do lekarza, który stwierdził podrażnienie oka lewego i jego łzawienie. Zdarzenie zostało zgłoszone na Policję.

Tego samego dnia w godzinach popołudniowych w budynku, w którym zamieszkują, E. B. (1) złapała za włosy wracającą z podwórka A. S. (1), następnie szarpnęła tak, że spowodowała u A. S. (1) obrażenia ciała w postaci ubytku włosów na szczycie głowy w okolicy ciemieniowej na obszarze 3x3 cm oraz złapała ją za szyję i odzież powodując również podbiegnięcie na skórze szyi o długości 5x3 cm o przebiegu poziomym.

Dowód: zeznania A. S. (2) – k- 55v.-56v.

A. S. (1) – k- 55-55v.

W. S. – k- 54v.-55

wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 24.11.2014r. sygn. akt VI K 83/13 - k- 238 akt sygn. VI K 83/13

akta Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. VI K 83/13

E. B. (1) ma 41 lat, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest operatorem maszyny, jest mężatką, posiada dwoje dzieci. Obecnie zatrudniona w firmie (...) w Ż., uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 1500 zł miesięcznie, obecnie karana sądownie.

Dowód: dane osobowo – poznawcze oskarżonej – k- 54

dane o karalności – k- 164

wywiad środowiskowy – k- 170-173

opinia o pracowniku – k- 303

wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 24.11.2014r. sygn. akt VI K 83/13 - k- 238 akt sygn. VI K 83/13

W. B. (1) ma 43 lata, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem mechanikiem, jest żonaty, posiada dwoje dzieci. Obecnie zatrudniony w firmie (...), uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 2000 zł miesięcznie, nie był karany sądownie.

Dowód: dane osobowo – poznawcze oskarżonego – k- 54

dane o karalności – k- 165

wywiad środowiskowy – k- 166-169

zaświadczenie – k- 302

opinia o pracowniku – k- 304

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 24 listopada 2014 roku w sprawie sygn. akt VI K 83/13 E. B. (1) została uznana winną popełnienia w dniu 05.02.2013r. czynów z art. 217§1 kk (pokrzywdzony A. S. (2)) oraz z art. 157§2 kk (pokrzywdzona A. S. (1)) i wymierzono jej karę łączną grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 06.03.2015r., sygn. akt IV Ka 82/15.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 24.11.2014r. sygn. akt VI K 83/13 - k- 238 akt sygn. VI K 83/13

wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 06.03.2015r. sygn. akt IV Ka 82/15 - k- 288 akt sygn. VI K 83/13

Oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, na rozprawie w dniu 27.09.2013r. odmówili składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

E. B. (1) na rozprawie w dniu 10.03.2015r. wyjaśniał, że państwo S. stwarzają dla nich ciągle zagrożenie, wyzwiska i prowokacje trwają do dnia dzisiejszego, na podwórku nie ma żadnych kamieni, opisała zdarzenie z dnia 16.06.2012r. wskazując, że to K. zaatakował jej męża, zaś oskarżona próbowała ich rozdzielić, to W. S. rzuciła kamieniem w głowę oskarżonego, który upadł, był zakrwawiony, K. bił oskarżoną po twarzy, były tam dzieci, państwo S. dopingowali K., wyzywali oskarżonych, pani S. też dopingowała, mąż się ocknął, krzyknął do K., a ten opuścił podwórko, przyjechała Policja, A. S. (1) i W. S. nie zrobiły nic, żeby zapobiec agresywności K., miały niezłą zabawę, ubaw.

W. B. (1) wyjaśniając opisał zdarzenie z dnia 16.06.2012r., twierdził, że K. wyzywał go, a on poczuł się urażony jako mężczyzna i wyszedł na podwórko, K. było rozebrany do pasa i rzucił się do oskarżonego, który uciekał przed ciosami, oskarżona weszła między nich żeby ich rozdzielić, zaczęła ich odpychać, wołała do rodziny K. żeby go zabrali, pani S. dopingowała K., poczuł uderzenie w głowę i usłyszał rozbicie tylnej szyby w T., upadł a kiedy się ocknął K. trzymał żonę za szyję i drugą ręką lał ją pięścią po twarzy, krzyknął do niego i K. zerwał się i pobiegł w stronę parku, oskarżony za nim, przyjechała wtedy Policja. Zaprzeczył by tego dnia wyzywał W. S., A. S. (1) lub A. S. (2), by kopnął panią S.. Wskazał, że na podwórku nie ma żadnych cegieł, są tylko kamienie, płyty granitowe. Interwencje Policji są do państwa S., do bójk między nimi, A. S. (2) najczęściej jest nietrzeźwy i śpi na strychy lub pod schodami. O zdarzeniu z 05.02 wie od żony, która została pobita przez A. S. (2). Próbowali po 16.06 załatwić sprawę, oskarżyć państwa S., składali zeznania, Prokurator odmówił wszczęcia postępowania, Sąd oddali zażalenie. Zrezygnowali z powództwa prywatnego, ale A. S. (1) dążyła do konfliktu, wyłączała światło, wybito im 2 okna, odgrażała się, te sprawy zostały umorzone przez Policję. Ataki państwa S. kierują się do jego żony, upatrzili ją sobie. W. S. utrzymuje bardzo bliskie kontakty z panią A. M. i E. S., są to często popijawki. Konflikty pomiędzy oskarżonym a państwem S. zaczęły się kilkadziesiąt lat wcześniej, bo zaczęły zwracać uwagę na głośne imprezy i libacje pijackie państwa S. z rodzicami K..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej – k- 246

wyjaśnienia oskarżonego – k- 246v.-247

Sąd zważył:

Oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie uznać należy, że sprawstwo i wina oskarżonych E. B. (1) i W. B. (1) w przedmiocie przypisanych im w części dyspozytywnej wyroku czynów z art. 216§1 kk i art. 217§1 kk nie budzi wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd miał do dyspozycji z jednej strony spójne, szczegółowe i logiczne zeznania złożone przez oskarżycieli prywatnych W. S., A. S. (1) i A. S. (2), a także przez świadków: D. K. (1), A. M., P. M. i E. S., z drugiej zaś wyjaśnienia oskarżonych E. B. (1) i W. B. (1) oraz zeznania członków ich rodziny: E. B. (2), M. B. (1), I. B., H. H., a także M. B. (2). Pomocnym przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy był również wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 24.11.2014r. w sprawie sygn. akt VI K 83/13 i wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 06.03.2015r., sygn. akt IV Ka 82/15, które to wyroki pozwoliły na bezsporne ustalenie przebiegu wydarzeń i zachowania oskarżonej w przedmiocie już prawomocnie osądzonych czynów z art. 217§1 kk i art. 157§2 kk, a popełnionych przez oskarżoną w dniu 05.02.2013r. na szkodę A. S. (2) i A. S. (1) i w tym też zakresie Sąd meriti związany jest oceną prawną zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonej dokonaną przez Sąd orzekający w sprawie sygn. akt VI K 83/13 i ocenę tą w całości podziela. Stąd też powyższe ustalenia znajdują swe odzwierciedlenie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, choć dotyczą osądzonego już prawomocnie zachowania oskarżonej z dnia 05.02.2013r. (art. 217§1 kk i art. 157§2 kk), które to zachowanie nie było przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu, lecz ustalenia te są pozwalają na całościowe przedstawienie i ocenę zachowania E. B. (1) w krytycznym czasie, co ma znaczenie dla przyjętego przez Sąd meriti przestępczego zachowania oskarżonej.

Okoliczności bezsporne w przedmiotowej sprawie zostały ustalone w toku przeprowadzonego przez Sąd postępowania, jak również w oparciu ustalenia Sądu rozpoznającego sprawę pod sygn. akt VI K 83/13, a dotyczą one istniejącego niewątpliwie od wielu lat konfliktu pomiędzy rodzinami oskarżycieli prywatnych i oskarżonych, a także tego, że w dniu 16.06.2012r. miało miejsce zdarzenie z udziałem, w różnych jego fazach, oskarżonych oraz A. S. (1), a także W. S., zaś w dniu 05.02.2013r. miało miejsce kolejne zdarzenie z udziałem oskarżonej oraz A. S. (2), a następnie także A. S. (1). W okresie pomiędzy tymi datami nie miały miejsca inne zdarzenia z udziałem stron postępowania, co wynika jednoznacznie z zeznań pokrzywdzonych. Okoliczności powyższe nie były kwestionowane w toku postępowania przez jego strony i w tym zakresie zarówno zeznania pokrzywdzonych, świadków, jak i wyjaśnienia oskarżonych zostały uznane za wiarygodne.

Analizując materiał dowodowy Sąd nie znalazł powodów, dla których miałby odmówić wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych złożonym w toku niniejszej sprawy. Nie tylko cechuje je szczegółowość relacji, logiczność w przedstawianiu wydarzeń, ale także są one spójne wewnętrznie i wzajemnie się uzupełniają w istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy kwestiach. Przy tym wskazać należy na to, że nie są one pozbawione dawki emocjonalne, ale przedstawiona relacja jest wyważona, rzeczowa i nie nasuwa wątpliwości co do chęci nadmiernego obciążania oskarżonych. Przekonują o tym twierdzenia pokrzywdzonych i opisane przez nich zachowania oskarżonych oraz negacja występowania innych zdarzeń w innych okresach niż opisane w zeznaniach.

Zarówno W. S., A. S. (1) jak i A. S. (2) opisali w swoich zeznaniach sposób w jaki doszło do zdarzeń z ich udziałem, wskazując, że miały one miejsce w przyjętych następnie przez Sąd datach, jaki był ich przebieg, kto i jakie czynności wykonywał (zdarzenie z dnia 16.06.2012r.), jak zachowywali się oskarżeni wobec pokrzywdzonych, i – co istotne – zostały również przytoczone słowa wulgarne, jakimi pokrzywdzeni zostali znieważeni w czasie tych zdarzeń. W ocenie Sądu zeznania w/w świadków zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Ich spójność i logika oraz konsekwencja układająca się w jedną całość ukazała realny przebieg zdarzeń.

I tak: A. S. (1) zeznając podała, że wielokrotnie, w różnych sytuacjach była znieważana przez W. B. (1): (...) „były to wyzwiska: ty ruda k....”, „ty się jeszcze doigrasz p.... nauczycielko” (...). Potwierdziła również, iż cała jej rodzina wielokrotnie wyzywana była przez oskarżonych. Nie wskazała jednak (podobnie jak pozostali pokrzywdzeni) oprócz dwóch zdarzeń: z dnia 16.06.2012r. i 05.02.2013r., w jakich okolicznościach podane wyzwiska miały być wypowiadane. Potwierdziła natomiast okoliczności zdarzenia z dnia 05.02.2013r. (osądzone w sprawie sygn. VI K 83/13) z udziałem oskarżonej oraz A. S. (2), w czasie którego A. S. (2) był m.in. wyzywany słowami wulgarnymi, a następnie również A. S. (1) została w ten sam sposób potraktowana przez oskarżoną. Szczegółowo również opisała przebieg zdarzenia z dnia 16.06.2012r. od jego fazy początkowej z udziałem oskarżonego i naruszenia nietykalności cielesnej A. S. (1), po udział w nim obojga oskarżonych, cytując wypowiedziane przez nich wulgaryzmy w stosunku do niej i W. S.. Wskazała, że w momencie gdy chciała odrzucić cegły zastawiające jej samochód, została kopnięta przez W. B. (1) w pośladki, w wyniku czego przewróciła się. Nadto zeznała, iż oskarżony zwracał się do niej słowami „zostaw to ku...”. Natomiast E. B. (1) zwróciła się do niej „ruda k..., za to, że wezwałaś policję jeszcze się doigrasz, to się tak nie skończy”. W. S. zaś była wyzywana słowami obelżywymi zacytowanymi przez świadka. A. S. (1) z zachowaniem chronologicznego i logicznego porządku odtworzyła zapamiętane sytuacje, a z jej zeznań wyłania się ich precyzyjny obraz.

Zbieżne w swej treści zeznania złożyła także W. S. podając, że również ona i jej córka były wyzywana przez oskarżonych, cytując wulgarne obraźliwe słowa, jakie padały z ich strony. Potwierdziła, iż w dniu 16.06.2012r. oskarżony W. B. (1) wyzywał także A. S. (1). Opisała widziany przez nią przebieg wydarzeń z dnia 16.06.2012r. podając w jaki sposób zachowywali się oskarżeni, a także jak doszło do wybicia szyby w aucie oskarżonych, a złożone przez nią zeznania w tym zakresie znajdują potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym zebrany w sprawie. Pokrzywdzona ta zeznała również, że w trakcie zdarzenia w piwnicy w dniu 05.06.2013r. E. B. (1) wyzywała również jej męża oraz córkę A. S. (1).

Czytelnie w ustalony stan faktyczny wpisują się zeznania A. S. (2) dotyczące zdarzeń przypisanych oskarżonym. Opisując zachowania oskarżonych zakwalifikowane przez Sąd jako konflikt pomiędzy rodzinami stron postępowania podał, że „działo się tak tak po prostu, bez powodu”. Przyznał, że o zdarzeniu z dnia 16.06.2012r. wie od żony i córki, opisał natomiast dokładnie i logicznie przebieg zdarzenia z jego udziałem z dnia 05.02.2013r. podając, jak zachowywała się w jego czasie E. B. (1), w jaki sposób naruszyła nietykalność cielesną pokrzywdzonego oraz potwierdził fakt wyzywała przez oskarżoną zarówno jego jak, jako i następnie jego córki A. S. (1).

Zeznania, którym Sąd również przyznał walor wiarygodności, to zeznania złożone przez kolejnych świadków wskazanych poniżej, w tym D. K. (1), który jako naoczny świadek zdarzenia z dnia 16.06.2012r. wskazał, iż to właśnie W. B. (1) wyzywał A. S. (1) słowami wulgarnymi, obelżywymi, a od pokrzywdzonej też wie, że została kopnięta przez oskarżonego w pośladki. Świadek potwierdził również istnienie konfliktu pomiędzy rodzinami stron postępowania. Stanowczo natomiast należy tutaj podkreślić, że nie jest przedmiotem rozpoznania w ramach niniejszego postępowania przebieg zdarzenia z udziałem W. B. (2) i D. K. (1), a także E. B. (3), choć wyjaśnienia oskarżonych koncentrują się w zasadzie na ich relacji z tej fazy zdarzenia, gdyż nie to było przedmiotem zarzutu aktu oskarżenia oraz osądzenia. Kwestie te były przedmiotem rozpoznania przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy, zakończonej decyzją o umorzeniu dochodzenia z dnia 13.12.2012r. (sygn. 2 Ds. 1545/12).

Również świadek A. M. złożyła zdaniem Sądu wiarygodne zeznania korespondujące z treścią zeznań złożonych przez pokrzywdzonych. Zeznała, iż była świadkiem agresywnego zachowania oskarżonych względem A. S. (1), kiedy to W. B. (1) zwracał się do pokrzywdzonej słowami wulgarnymi obraźliwymi dla niej. Opisała też inne zdarzenia, kiedy pokrzywdzeni byli wyzywani wulgarnie przez oskarżonych, przytoczyła także te wyzwiska. Nie była natomiast w stanie umiejscowić tych zdarzeń w czasie, co pozwoliło na zakwalifikowanie ich jako oznaki konfliktu pomiędzy stronami. Odnośnie zdarzenia z dnia 16.06.2012r. potwierdziła, że A. S. (1) przysła do jej mieszkania zapłakana i poprosiła, by zeszła z mężem na dół, bo oskarżony wyszczał awanturę. Natomiast to co widziała to sytuację kiedy oskarżony z D. K. (1) przemieścili się w stronę parku.

Świadek P. M. potwierdził powyższe okoliczności i zeznał również, że w dniu 16.06.2012r. oskarżona krzyczała w kierunku A. S. (1) wulgarne wyzwiska, które zacytował.

Fakt znieważenia A. S. (1) przez W. B. (1) znajduje także potwierdzenie w zeznaniach E. S., która była bezpośrednim świadkiem zdarzenia z 16.06.2014r. Świadek wskazała, iż zajście rozpoczęło się od tego, iż W. B. (1) zaczął ubliżać A. S. (1), która znajdowała się przy swoim samochodzie. Świadek podała też, że nie słyszała, by A. S. (1) w jakikolwiek sposób zwracała się wówczas do oskarżonego. Przyznała, że nie widziała momentu, w którym W. B. (1) miał kopnąć A. S. (1). Natomiast zeznała, że również od W. S. dowiedziała się, że było kilka zdarzeń, podczas których E. B. (1) kierowała pod jej adresem słowa wulgarne.

Wymienieni wyżej świadkowie opisywali okoliczności, w których uczestniczyli lub które zaobserwowali, a także znane im ze słyszenia, a ich zeznania korespondują ze sobą w zakresie opisu okoliczności i przebiegu zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd natomiast nie dał wiary zeznaniom M. B. (2), I. B. i H. H. w zakresie dotyczącym przebiegu zajścia z dnia 16.06.2012r. oraz rzekomego agresywnego zachowania ze strony A. S. (1) czy W. S.. W zasadzie zarówno I. B. jak i H. H. nie posiadali szczegółowych informacji na ten temat, nie byli też bezpośrednimi obserwatorami wydarzeń, a ich ogólna wiedza w tym zakresie pochodzi z informacji przekazanych im przez oskarżonych. Wskazać też należy, że właśnie z tego powodu relacje w/w świadków co do meritum sprawy - w przeciwieństwie do zeznań oskarżycieli prywatnych i uznanych za wiarygodne zeznań świadków - są niespójne, chaotyczne i nielogiczne. Wymienieni bowiem świadkowie zeznają ewidentnie na korzyść oskarżonych. W przeważającej mierze co do opisu zachowania oskarżonych, zasłaniaли się niepamięcią, z drugiej zaś strony koncentrowali się na opisywaniu zachowań pokrzywdzonych, a wtedy ich zeznania były już bardziej „szczegółowe”. Taki sposób składania zeznań wynika stąd, że I. B. i H. H. są osobami najbliższymi dla oskarżonych, zaś M. B. (2) – kolegą ich syna i nie są zainteresowani przedstawianiem oskarżonych w negatywnym świetle, więc swoimi zeznaniami usiłują „wybielić” ich osoby, przerzucając ciężar odpowiedzialności za istniejący konflikt na drugą stronę, na rodzinę S.. Natomiast z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że to właśnie E. B. (1) i W. B. (1) są osobami agresywnymi, zachowującymi się w sposób prowokujący i wulgarny w stosunku do innych osób.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom małoletnich: M. B. (1) oraz E. B. (2). Zaznaczyć należy, że świadkowie ci to dla oskarżonych osoby najbliższe i dla Sądu oczywistym było, iż byli oni zainteresowani najkorzystniejszym dla swoich rodziców rozstrzygnięciem. Świadkowie ci nie byli w stanie podać dokładnych okoliczności zdarzeń o których zeznawali, posługiwali się ogólnikami lub sloganami sprawiającymi wrażenie wyuczonych (zwłaszcza zeznania M. B. (1)), bądź też zasłaniaли się niepamięcią. Z zasady nie wypowiadali się negatywnie w żadnej mierze o swoich rodzicach przedstawiając ich wyidealizowany obraz. Taki sposób składania zeznań i treść tychże zeznań został doskonale przedstawiony w wydanych w sprawie opiniach sądowo – psychologicznych dotyczących małoletnich dzieci oskarżonych (k- 138-141, 142-145). Więzy emocjonalne jakie łączą E. B. (2) oraz M. B. (1) z oskarżonymi uniemożliwiają im złożenie w pełni obiektywnych zeznań dotyczących zdarzeń z udziałem rodziców i oskarżycieli prywatnych. Nadto biegła w opinii dotyczącej E. B. (2) wskazała, iż z uwagi na wieloletni konflikt między oskarżonymi a oskarżycielami prywatnymi świadek ma ukształtowany negatywny obraz rodziny S. i przez taki postrzega każde ich zachowanie i zachowanie osób, które pozostają z nimi w koalicji.

Opinie wydane w sprawie przez biegłą psycholog J. O. nie budzą żadnych wątpliwości Sądu co do ich trafności merytorycznej, a fachowości i rzetelności biegłego nie sposób kwestionować. Nie czyniła tego też żadna ze stron w niniejszym postępowaniu.

Zeznania M. G., A. Ś., M. M. i M. S. niewiele wnoszą do sprawy. Świadkowie ci albo zasłaniając się niepamięcią nie wskazali żadnych okoliczności, które przyczyniłyby się do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, albo też nie posiadali informacji mogących przyczynić się do jej rozstrzygnięcia, dlatego też Sąd pominął ich zeznania.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonych w zakresie dotyczącym meritum sprawy. Treść ich wyjaśnień, zwłaszcza złożonych przez W. B. (1) co do przebiegu zdarzenia z dnia 16.06.2012r., a E. B. (1) również co do zdarzenia z dnia 05.02.2013r., to w zasadzie proste zaprzeczanie ustalonym w toku postępowania faktom, w tym ustalonym również w toku postępowania w sprawie sygn. VI K 83/13 (prawomocnie zakończonemu). Twierdzenia przeczące sprawstwu oskarżonych prezentowane przez nich w wyjaśnieniach są gołosłowne, nie znajdują bowiem potwierdzenia w spójnych i logicznych zeznaniach pokrzywdzonych i innych uznanych za wiarygodnych świadków, a próby przerzucania odpowiedzialności za istniejący konflikt i ustalony w stanie faktycznym przebieg wydarzeń z dnia 16.06.2012r. i 05.02.2013r. na inne osoby (pokrzywdzeni, D. K. (1)), a także przekazywanie informacji na temat pokrzywdzonych w sposób tak emocjonalny i aż nad wyraz negatywny, stanowi zdaniem Sądu przyjętą przez oskarżonych linię obrony, zaprezentowaną dopiero po przeprowadzeniu wszystkich zawnioskowanych w sprawie dowodów, obliczoną ewidentnie na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa.

Oceniając pozostałe dowody wynikające z dokumentów ujawnionych w sprawie, w tym decyzji merytorycznych podejmowanych w sprawach prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy, jak i przez Policję oraz akt tychże postępowań, Sąd stwierdził, że strony nie kwestionowały tych dokumentów jak i zawartych w nich treści. Wobec tego fakty z nich wynikające zostały uznane za okoliczności bezsporne w sprawie.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że oskarżeni E. B. (1) i W. B. (1) swoim zachowaniem wyczerpali ustawowe znamiona czynów odpowiednio: z art. 216§1 kk oraz z art. 216§1 kk i z art. 217§1 kk popełnionych w poszczególnych datach, a przypisanych oskarżonym w punktach I, II i III części dyspozytywnej wyroku. Bezsprzecznie bowiem w toku niniejszego postępowania ustalono, iż właśnie w tych datach, nie zaś w całym wskazanym w punkcie I części wstępnej wyroku okresie, oskarżeni popełnili poszczególne czyny opisane w części dyspozytywnej wyroku.

E. B. (1) w dniu 16.06.2012r. w S., woj. (...), znieważała A. S. (1) i W. S. w ten sposób, że wyzywała je słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe. Również oskarżony W. B. (1) tego samego dnia tj. 16.06.2012r., w czasie tego samego zdarzenia znieważał w/w pokrzywdzone w ten sam sposób. Słowa przez pokrzywdzone, jakimi „określali” je oskarżeni, niewątpliwie są wulgaryzmami obelżywymi dla nich. Obie też zostały znieważone w czasie tego samego zdarzenia. Zgodnie z treścią art. 216§1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła. Oskarżeni wykrzykując do oskarżycieli prywatnych słowa wulgarne niewątpliwie dopuścili się popełnienia tego przestępstwa. Właściwa jest przyjęta kwalifikacja prawna czynów oskarżonych z art. 216§1 kk.

Również w dniu 16.06.2012r. w S., woj. (...), W. B. (1) naruszył nietykalność cielesną A. S. (1) w ten sposób, że kopnął pokrzywdzoną. Przestępstwo z art. 217§1 kk popełnia ten, kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną, przy czym naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie czynności oddziałujące na ciało innej osoby, nieakceptowane przez nią. Nie musi łączyć się przy tym z powstaniem określonych obrażeń ciała. Niewątpliwie oskarżony kopiąc pokrzywdzoną działał z zamiarem bezpośrednim. Dlatego też nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona tego przestępstwa.

W dniu 05.02.2013r., również w S., E. B. (1) znieważała A. S. (2) w ten sposób, że wyzywała go słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe. Następnie zaś, w innej fazie zdarzenia, oskarżona znieważała także A. S. (1) wyzywając ją obelżywymi dla niej słowami wulgarnymi. Słowa cytowane przez pokrzywdzonych niewątpliwie są wulgaryzmami obelżywymi dla nich. Tak więc oskarżona popełniła przestępstwa z art. 216§1 kk i właściwym było przyjęcie w tym przypadku działania oskarżonej w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk, bowiem oskarżona popełnił je w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł pierwszy wyrok.

Wymierzając oskarżonym kary jednostkowe, a następnie kary łączne, Sąd miał na uwadze dyrektywy zawarte w art. 53 kk i wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające oskarżonych jak i przemawiające na ich korzyść. Jako

okoliczność obciążającą niewątpliwie należy uznać powszechność podobnych przestępstw i ich szczególnie negatywny wydźwięk, każdy bowiem ma prawo do poszanowania swojej godności, spokojnego i niczym niezakłóconego zamieszkiwania w określonym miejscu, a także zgodnego, a co najmniej, bezkonfliktowego współżycia w społeczności. Postawa oskarżonych w toku procesu, brak jakiegokolwiek skruchy czy żalu z powodu tak niestosownego, a wręcz nagannego ich zachowania wobec pokrzywdzonych, również nie pozostaje bez wpływu na wymiar orzeczonych wobec nich kar. Jako okoliczności przemawiające na korzyść Sąd uznał niekaralność oskarżonych w dacie popełnienia przypisanych im przestępstw, choć w zasadzie jest to postawa jak najbardziej pożądana, nie będąca niczym niezwykłym i powinna cechować każdego, a także pozytywne opinie z miejsc pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonym odpowiednio:

- E. B. (1) - za przestępstwo przypisane w punkcie I części dyspozytywnej wyroku karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, za czyn opisany w punkcie II - karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

- W. B. (1) - za czyn opisany w punkcie III – karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych; zaś za czyn opisany w punkcie IV – karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Na mocy art. 91§2 kk wobec E. B. (1), a na podstawie art. 85 i art. 86§1 kk wobec W. B. (1) Sąd połączył orzeczone kary jednostkowe i wymierzył oskarżonym kary łączne grzywny: E. B. (1) w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, W. B. (1) - w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych (punkty V i VI części dyspozytywnej wyroku).

Orzeczone kary jednostkowe, jak i kary łączne grzywny, stanowią w ocenie Sądu dostateczny wyraz represji karnej, są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonych i ich postawy oraz spełnią swoje funkcje w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej. Oskarżeni wszak pracują, osiągają dochody, wobec czego kary w powyższych wymiarach nie mogą być w żadnej mierze uznane nadmiernie surowe. Będą też realną i wystarczającą dolegliwością dla oskarżonych, by tym dobitniej uświadomić im i pozwolić odczuć materialnie naganność ich zachowania. Sąd nie uznał przy tym za konieczne sięganie po surowsze sankcje karne, gdyż orzeczone kary grzywny winny spełnić swoje funkcje wobec obojga oskarżonych i wdrożyć ich skutecznie do przestrzegania obowiązującego prawa i poszanowania godności innych mieszkańców.

Biorąc pod uwagę wynik sprawy Sąd na mocy art. 628§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądził od oskarżonych solidarnie na rzecz każdego z oskarżycieli prywatnych kwoty po 1380 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżycieli prywatnych kosztów zastępstwa procesowego (punkt VII części dyspozytywnej wyroku), a która to kwota znajduje umocowanie w art. 14 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 7 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz uwzględnia uiszczone przez oskarżycieli prywatnych zryczałtowane koszty postępowania.

Na podstawie art. 628§1 pkt 2 kpk Sąd w punkcie VIII części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je od oskarżonych (w stosunku po 1/2) na rzecz Skarbu Państwa, jednocześnie na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym opłaty w kwotach: E. B. (1) – 100 złotych, W. B. (1) – 80 złotych uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłaty przez oskarżonych nie będzie stanowiło dla nich zbytnej dolegliwości.